

ROUŠKA

ročník 24

číslo 2/21

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 593 035 046, mobil: 736766021, email : info@bohumin.charita.cz

SVATÝ JOSEF – PRŮVODCE NEOBVYKLOU DOBOU

Neobvyklá doba. Všechny nás zasahuje ve svých omezeních, restrikcích, nařízeních. Nemůžeme se setkávat, omezena je účast na bohoslužbách, nelze dělat to, na co jsme byli zvyklí. Hledáme povzbuzení a posilu, modlíme se za zastavení pandemie. Jako znamení Boží přízně můžeme vnímat letošní rok sv. Josefa (až do 8. prosince 2021).

Také Josef žil v době, která měla své nároky, obtíže a starosti. Žili v chudobě, vyskytovaly se nemoci jako malomocenství, posedlost. V zemi vládl krutý Herodes. A zejména, tu byla nadvláda Římanů, což Izraelité těžce nesli. Lid toužil po osvoboditeli a mnozí právě tímto směrem upínali své naděje na příchod Vykupitele.

Josefův postoj ke složitosti doby se nám asi nejvíce ozřejmí v souvislosti s Augustovým sčítáním lidu. Josef již ví, že se z Marie narodí Syn Nejvyššího a možná si mohl říci, že se jich nějaké sčítání pozemského vládce nemusí týkat. Ale přijímá to s poslušností. Nechce se stavět nad ostatní: „Nás se to netýká.“ Jeho srdce je pokojné, nepřipouští nářky a reptání. Jako by řekl: Jedna věc jsou obtíže, druhá být odpovědným občanem své země. A to není proti vůli Boží. („Dejte císaři co je císařovo ...“). **Důležitější než posuzovat obtíže doby, je přijmout její výzvy i nečekané možnosti.** Jak se my vyrovnáváme s tím, že mnohé je jinak? Pohlédněme opět do Josefova života. Mnohé měl jinak, než očekával:

chtěl vzít Marii k sobě domů - **je to jinak** - Maria čeká dítě. * Raději ji propustím, než soud - **je to jinak** - vezmi svou manželku k sobě. * Ježíš se brzy doma narodí - **je to jinak** - sčítání lidu, jdeme do Betléma. * Najdu pro Marii v Betlémě nocleh - **je to jinak** - nebylo místa. * Zůstane v Jeruzalémě - **je to jinak** - vezmi Dítě i Matku a uteč do Egypta. * Po návratu z Egypta do Jeruzaléma? - **je to jinak** - jděte do Nazareta. * Při návratu z Jeruzaléma s dvanáctiletým Ježíšem – syn jde jistě poslušně s dětmi, - **je to jinak** - ztratil se.

Odkud Josef čerpal sílu, že nemalomyslně a dovedl se pokojně a správně rozhodnout?

Sv. Jan Pavel II. v exhortaci *Ochránce Vykupitele* píše, že to byla jeho zbožnost, hluboký vnitřní život, který usměrňoval jeho život a byl zdrojem zvláštní útěchy.

Nemá být pro nás také doba pandemie výzvou k zbožnosti? Ale namítnete: „Jak? Když bohoslužby jsou omezené, kostely vlastně zavřené?“

Ale copak to Josef neměl také tak?

V Egyptě byli mimo chrám, zbaveni veřejných bohoslužeb a přece si museli s Marií po dobu asi čtyř let uchovat každodenní zbožnost. Věděli, že skrze Ježíše je jim Bůh zvláště nablízku. Nemáme to dělat zrovna tak? Být každý den s Ježíšem i v tom zdánlivě všedním a obyčejném, co patří k našemu životu? Usilovat o zbožnost i v tomto našem „egyptském“ vyhnanství?

Jan Dobraczyński nazval svou knihu o sv. Josefovi *Stín Otce*. O tomto motivu píše i papež František v listu Patris Corde: „...**ve vztahu k Ježíši je Josef pozemským stínem nebeského Otce, chrání jej a vede, nikdy se od něj nevzdaluje...**“ Bůh nám svěřil naše rodiny, každého jejího člena – i ty přicházející. Chtějme je provázet jako Josef. Spíše mlčet a více projevovat lásku. Ať se cítí přijati takoví, jací jsou. Nekritizujme, žehnejme a ne žehrejme. Děkujme za každého z nich. Jsou pro nás darem. **Ve stínu naší lásky k Bohu, ať mají příležitost objevit milující Boží přítomnost.**

Milí přátelé, chtějme v tomto roce objevit skrytou, tichou přítomnost sv. Josefa i v našem životě. Odevzdávejme mu své nemoci, trápení, starosti, rodiny i konec svého života. V jeho přítomnosti nám bude snadněji kráčet, jakoukoliv etapou života, do Božího království.

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

**Za Boží pomoc a milost v tomto těžkém období
pro nás a celý svět.**

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- * Aby křesťané, kteří se potýkají s nemocí, ať už jako pacienti nebo osoby pečující, nebo rodinní příslušníci, dokázali svá utrpení účinně obětovat Pánu - pro další dobra.
- * Abychom chápali, že každé trápení, které prožíváme, může být k užitku v našem vlastním poslání.
- * Za Boží požehnání pro klienty, pracovníky, projekty a příznivce Charity Bohumín

OHLÉDNUTÍ ZA PRVNÍM ROKEM V DOMĚ SV. KLÁRY

V lednu 2021 uplynul rok od doby, kdy jsme otvírali Charitní dům sv. Kláry, kde poskytujeme krátkodobé pobyty lidem, o které pečují jejich blízcí do-

ma. Pro mě, sociální pracovníci, to byla první zkušenost s pobytovou službou. Za rok, co zde pracuji, jsem měla příležitost poznat specifika služby, která je poskytována 24 hodin denně, například nutnost okamžitě reagovat změnou směn pracovníků, když někdo onemocní apod. Od začátku fungování naší služby jsme měli za cíl vytvořit klientům domácké prostředí, být maximálně vstřícní v kontaktu s rodinami a co nejméně připomínat institucionální péči. V kolektivu jsme měly zkušené pracovníce, které přišly z různých pobytových služeb, takže o nápady na to, co by se dalo pro klienty udělat, nebyla nouze. Bylo nutné také šířit povědomí o naší službě, protože jsme byli noví a moc lidí o nás nevědělo.

Naše služba fungovala sotva čtvrt roku a přibýly nám nové výzvy v souvislosti celosvětovou pandemií. Klienti i personál byli nuceni si zvykat na hygienická opatření. Nařízení vlády i Krajské hygienické stanice i ministerstva zdravotnictví se často aktualizovala a bylo nutné si v tom udržet přehled. Hlavně v začátcích to byly náročné úkoly. Dali jsme si za cíl vstřícnost k rodinám a najednou jsme byli nuceni zakázat návštěvy a vysvětlit klientům, že pro jejich bezpečí za nimi nemohou blízcí. Po vyhlášení nouzového stavu jsme pečovali převážně o seniory, jejichž rodi-

ny z různých důvodů nevládaly péči a kteří by potřebovali služby domovů pro seniory. Kvůli nouzovému stavu byla pozastavena jednání s domovy, takže se tito klienti i jejich blízcí ocitli v bezvýchodné situaci.

Osoby, které doma péči ještě zvládaly, rušily pobyty, protože situace byla nejistá a měly strach, aby své blízké zbytečně neohrozili. Zájem nových klientů o naši službu byl menší, protože většina běžných důvodů pro využití naší služby zmizela - byly odsunuty operace, rušily se dovolené, omezila se lázeňská péče apod. S letním rozvolněním služba na krátký čas opět ožila. Střídali se noví klienti, mohli jsme pracovat v běžnějším režimu a alespoň v určité míře obnovit možnost návštěv. Klienti i jejich blízcí začali zase pomalu plánovat běžný život, který vedli před nouzovým stavem.

Když přišla na podzim druhá vlna Covidu, došlo mi, že se naše služba stává přístavem nejen pro lidi, kteří by potřebovali služby domovů pro seniory, ale také přibývalo zájemců, které zklamal zdravotnický systém zaměřený na pacienty s koronavirem. Pro některé rodiny jsme byli poslední nadějí, protože v nemocnicích se zřizovaly covid jednotky a ne jednou se stalo, že byli propuštěni lidé s nedořešeným zdravotním stavem. Snažili jsme se těmito lidem poskytnout nejlepší možnou péči, jaké jsme byli schopni, komunikovat s lékaři a zajistit vše potřebné. Rodiny, které řešily aktuální sníženou soběstačnost svých blízkých, měly jen malou šanci, že jim někdo včas pomůže. Snažili jsme se rodiny podpořit ať už prostřednictvím péče o jejich blízké, poskytnutím poradenství, nebo zapůjčením kompenzačních pomůcek z naší půjčovny. V jednom případě jsme také poskytli paliativní péči a umožnili jsme klientce se rozloučit s rodinou a důstojně prožít své poslední dny.

První rok v Domě sv. Kláry byl pro mě i celý tým velkou školou. Nebylo to vždycky snadné. Museli jsme pružně reagovat na mnohé změny a naučit se žít s omezeními jako např. povinnost nosit v práci roušky. Část pracovníků nás v průběhu roku opustila a bylo nutné rychle zaučit nové tváře. Přesto si myslím, že jsme výzvy, které nám první rok přinesl,

zvládli. Jsem hrdá na všechny pracovníky, kteří dělali svou práci s nasazením a pochopením pro potřeby klientů. I v tomto roce fungujeme dále a jsme připraveni poskytovat naše služby a pomáhat tak rodinám s péčí o jejich blízké.

Monika Adámková, sociální pracovnice sv. Kláry

NÁVRAT

Můj „magický říjnový“ návrat do Charity Bohumín po 3,5 letech „rodičovské dovolené“ ☺.

Říjen je pro mě ve vztahu k Charitě Bohumín prostě „magický“, neb v říjnu jsem do Charity Bohumín nastu-

povala jako nová pracovnice. V říjnu jsem i odcházela na nemocenskou skrze těhotenství. No a v říjnu 2020 jsem se vrátila po 3,5 letech zpět opět na pracovní pozici sociální pracovnice Nízkoprahového denního centra pro osoby bez přístřeší a Noclehárny sv. Martina. Už jsem potřebovala po té tzv. „rodičovské dovolené“ změnu. A ta nastala. A to dosti zásadní. Najednou jsem se musela naučit a stále učím skloubit více rolí najednou. Některé věci se změnily, některé zůstaly stejné. Stejně tak někteří spolupracovníci se obměnili. Někteří klienti zůstali, jiní zemřeli a za ně přišli noví. A do toho situace kolem covid 19. Takže pracovních vjemů a přizpůsobení se bylo a je stále dosti.

Za tak krátkou dobu ovšem vnímám i posun v místní problematice osob bez přístřeší v našich dvou výše zmíněných službách. Jednou zásadní je za mě ta, že se v našich službách stále častěji ocitají lidé s psychiatrickým onemocněním, díky kterému skončili na ulici jako „bezdomovci“. Pro tyto osoby není stále dostatečná kapacita v sociálních službách pro ně určených – jako např. chráněná bydlení či azylové domy. Také vnímám, že i ve městě Bohumín by byl jistě využitý azylový dům, který zde schází. Současně pozoruji, jak se obecně cílové skupině osob bez přístřeší znesnadňuje návrat do běžného života i tím, že pro ně není dostatek sociálních bytů. A nebo, pokud volné jsou, tak jsou vázáni přísnými podmínkami a není jim mnohdy ani po několika letech dávana „druhá šance“. Možná i bytový odbor města Bohumín by se mohl snažit řešit problematiku neplatičů nájemného ne tak striktně, ale zkusit zjistit a nabídnout jiné možnosti pomoci těmto lidem a tím třeba i předejít tomu, že dostanou výpověď z nájmu a skončí na ulici. Rovněž opatření vůči místním ubytovnám, kdy z většiny se udělaly tzv. „bezdomovkové zóny“, v nichž lidé, nemající svůj příjem, nedosáhnou na sociální dávky určené k úhradě bydlení na ubytovně. Jsem si vědoma toho, že „bezdomovci“ byli, jsou a budou vnímání většinovou společností negativně. Ale stále jsou to lidé. A nikdy nevíme, kdy se na ulici ocitneme třeba i my. Proto jsem se vrátila pracovně zpět a mám, i přes zmíněná úskalí, odhodlání být naším klientům nápomocná. Dnes jsem k jistým účelům měla vytvořit motto našich služeb a tak mě napadlo toto: „Pokud cítíte, že nastal čas změnit svůj život, jsme připraveni vás v bezpečí a v důvěře podpořit a pomoci.“

S pozdravem a přáním všeho dobrého Martina Orlová, sociální pracovnice Noclehárny a Denního centra pro osoby bez přístřeší

NOVÝ PROJEKT CHARITY BOHUMÍN

Koncem roku 2020 jsme psali o tom, že Charita Bohumín vyhrála výběrové řízení na provozování nového Domova pro seniory v Dětmarovicích. Jedná se o úplně novou budovu, která se prozatím staví. Podle slov pana starosty obce Dětmarovice Ing. Rosmana (<https://www.detmarovice.cz/detmarovicke-okenko>) stavba pokračuje podle plánu s mírným předstihem a termín kolaudace v září 2021 bude se vši pravděpodobností dodržen. Samotná služba bude otevřena od 1.1.2022. Ale již teď začínáme pracovat na „stavbě“ pracovního týmu, kde do nového domova budeme přijímat pracovníky v sociálních službách, zdravotní sestry, obslužný personál...

Více informací můžete získat na webových stránkách Charity Bohumín: <https://bohumin.charita.cz/volna-mista/> nebo také na Facebooku Charita Bohumín.

Také již mohou zájemci o službu domova pro seniory podávat žádosti o přijetí, které najdou opět na webových stránkách <https://bohumin.charita.cz/dokumenty/>.

OČKOVÁNÍ V DOMOVĚ PRO SENIORY

I když jsme si všichni moc přáli, aby rok 2021 se přiblížil k normálu, na který jsme zvyklí a aby ve společnosti už tak často nezaznívaly termíny jako pozitivní nebo negativní test, karanténa a lockdown, přesto se takto nestalo. Možné světlo na konci tunelu je očkování proti onemocnění covid-19, se kterým se v České republice začalo na konci roku 2020. Zdravotníci, pracovníci v sociálních službách pracující se seniory a seniorská skupina se stali pro podání vakcíny prioritní.

Proto náš pracovní tým a klienti Charitního domu pokojného stáří sv. Františka stáli v lednu 2021 před rozhodnutím, jestli očkování podstoupit či ne. Rozhodnutí pro některé jistě nebylo snadné, a to z mnoha důvodů či obav.

Na tomto místě bych chtěla velmi ocenit a poděkovat za koordinaci Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Mé velké díky také patří očkovacímu týmu Bohumínské městské nemocnice, za jejich velmi milý a ochotný přístup, díky kterému máme proočkovanou většinu pracovníků a klientů.

Michaela Mičová, vedoucí Domova

NEZAPOMÍNEJME NA SVÉ BLÍZKÉ

Co nám vyprávějí či telefonují smutní staří či nemocní lidé ...

- Jsem doma pořád sama, vnuk mne navštíví jednou za týden, kdy mi přinese nákup, ale hned zmizí. Protože je podnikatel, nemá na mne čas. Nemohu ven, protože nezvládnou dvoje schodiště v domě a tak chodím jen od okna k oknu a připadám si doma jako vězeň. Nikdo mne nenavštíví, jsem tu pořád sama, celé dny. Mám tady na stole obrázek Ježíše - Božího milosrdenství, **denně ho tisknu k sobě a říkám mu: „Aspoň ty jsi tady se mnou.“**
- Mám pět dětí, bydlí v rodinných domech blízko mne, ale přesto mne nenavštěvují, to proto, aby mne nenakazili, přestože všichni mají auta, na nákupy si přesto chodím o berlích sama a jezdím autobusem.
- Prodělala jsem covid a zkusila na vlastní kůži, **jaké to je „být sám“**, když jsem byla uzavřená „na samotku“ do malého pokojíku bytu, abych nenakazila ostatní členy domácnosti. Donesli mi snídani, oběd, svačinu i večeři. Transport jídla byl rychlý - škvíra ve dveřích, šup talíř na stůl a do 10 sekund dveře opět zavřené. Poté rozhovor

skrz dveře: **Potřebuješ ještě něco?** Je všechno v pořádku? Po 4 dnech už jsem cítila samotu. I přesto, že život „tam za dveřmi“ byl normální a byl tak docela blízko, cítila jsem samotu i přestože telefonem jsem zdarma na paušál mohla mluvit s kýmkoli a jakkoli dlouho. **U mě v pokojíku se však skutečně zastavil čas.** Víte, co mi chybělo? Vidět své blízké – koukala jsem na ně jen z okna. Slyšet je – slyšela jsem je za dveřmi a v telefonu, ale nebylo to ono. **Mobil hodně pomůže, ale osobní rozhovor nenahradí.** Chtěla jsem je obejmout, ale to nebylo možné. A pochopila jsem, co jsem slýchávala už mnohokrát, to, proč se pořád říká: navštěvujte nemocné, opuštěné, osamělé starší ... V mé situaci by mi stačila jedna minuta denně, **kdyby mě někdo chytil za ruku s vyjádřením „jsem tu s tebou“, „jsem tady pro tebe“.** Kdyby přišel, stál u mé postele, byť i jen mlčky mne chytil za ruku, byť jen na jednu minutu, vystačilo by mi to. Nemusel by nic vyprávět, vysvětlovat, utěšovat. Minuta pro zaneprázdněného člověka v denním rytmu je **NIC**, dokonce si řekne – minuta? ... to ani nemá smysl. Ale těch 60 sekund intenzivního sdílení ve smyslu - jsem tu s tebou, jsem v tom s tebou, jsem tu pro tebe – je výživným časovým prostorem k nasycení opuštěného člověka hladového po kontaktu s bližním. **Každý den bych se na tuto minutu těšila.** Představte si to, ležíte na lůžku, celý den sám/sama a ticho kolem vás. A teď tu stojí někdo a má vás rád a vnímáte jeho blízkost, ... a počítejte do 60-ti. Dnes už jsem díky Bohu zdravá a hodlám se poučit z vlastní zkušenosti a navštěvovat svoje nemocné kamarádky. Chtěla bych poprosit všechny dospívající či dospělé děti, vnuky, sourozence, bratrance, sociální pracovníky, ošetřovatele, zdravotní sestry, sousedy, známé ... máte-li ve svém okolí někoho „opuštěného“ a můžete-li, věnujte mu minutu svého času. **Dáte mu tím neskutečně mnoho.**

Lucie Fábryová, vedoucí Občanské poradny v Bohumíně